

Спiр вiйнового серця з тiлом

Франсуа Вiйон

Це хто товчеться? — Я. — Хто? Що за крик?

— Твоє це серце! З волокна тонкого

Звисаю вже, живущий тане сiк,

Коли дивлюсь на тебе, самiтного,

Мов те пeся, що сiло пiд порогам.

— I звiдки це? — Шибайголовства плiд.

— Навiщо гнiв? — Бо маю горя вбрiд.

— Лиши мене, я в думцi тим займуся.

— Коли? — Як виросту з дитячих лiт.

— Бiльш не кажу. — Я зовсiм не журюся.

— Що думаєш? — Добути славу й шик.

— Тобi вже тридцять: вiк коня старого.

Чи це дитинство? — Нi. — То значить, впiк

Тебе злий дур. — Де вiк? Це все до чого?

— Е, що ти знаєш! — А рiзницю всього:

В сметанi муха — чорне й бiле... Квит.

— Це все? — Тобi сваритися не стид?

Коли не досить, знов почну, вернуся.

— Ти вже програв! — Нi, знов пiду в похiд.

— Бiльш не кажу. — Я зовсiм не журюся.

— Звiдсiль мiй сум, i теж твiй бiль довiк.

Коли б ти глузд мав дурника тупого,

То й виправдання мав твiй язик;

Та що тобi до доброто чи злого?

У тебе лоб iз каменя твердого,

Тобi милiший зла, нiж чести вид!

Який даси на доказ цей одвiт?

— Над цим я стану вище, як скiнчуся.

— Їйбо, потiха! — Красномовства цвiт!

— Бiльш не кажу. — Я зовсiм не журюся.

— Звiдкiль це зло? — Вiд лиха, бо не звик.

Сатурн, гадаю, в клунок на дорогу

Менi нещастя вклав. — Дурне ти рiк:

Ти пан його, не будь слугою в нього.

Ще Соломон вписав був до Святого
Письма: "Мудрець планет рішає хід
І міць його долає вплив орбіт".

— Не вірю в це. Яким спекли, лишуся.
— Що кажеш ти? — Так я дивлюсь на світ.
— Більш не кажу. — Я зовсім не журюся.

— Ти жити рад? — Як збавить Бог від бід.
— То мусиш скласти... — Що? — Твердий обіт,
Читати вперто. — Що? — З наук, що слід,
І кинути шельвір. — Ну, щож, повчуся.
— Лиш не забудь! — Я запишу це в зшит.
— Не жди, аж підеш, голубе, під лід.
— Більш не кажу. — Я зовсім не журюся.

Переклад С. Гординського